

Księga Izajasza

Rozdział 17

1. Wypowiedź o Damaszku. Oto Damaszek jest wykluczony z rzędu miast, więc stanie się kupą zwalisk. 2. Miasta wokoło Aroeru będą opuszczone oraz oddane trzodom, zatem tam będą koczować i nikt ich nie spłoszy. 3. Z Efraima zniknie warownia, a królestwo z Damaszku oraz reszty Aramu; a oni staną się podobni do świetności synów Izraela – mówi WIEKUISTY Zastępów. 4. I będzie owego dnia, że osłabnie chwała Jakóba, i zaniknie otyłość jego ciała. 5. Będzie podobnie, jak gdy żniwiarz zagarnia zboże, a jego ramię zżyna kłosa; będzie jak gdyby ktoś zbierał kłosa w dolinie Refaim. 6. Zostaną na niej obierki, jak po otrząśnięciu drzewa oliwnego; jedna, dwie jagody na końcu wierzchołka; trzy, cztery na jej bujnych gałęziach – mówi WIEKUISTY, Bóg Izraela. 7. Tego dnia człowiek popatrzy na swojego Stwórcę, a jego oczy będą spoglądać ku Świętemu Izraela. 8. Nie obejrzy się na ołtarze, dzieło swych rąk; nie spojrzy na to, co utworzyły jego palce; ani na gaje, ani też na posągi słońca. 9. Tego dnia jego miasta warowne będą podobne do samotni lasu, lub do wierzchołka gór, który opuszczono przed synami Izraela – to będzie pustkowiem. 10. Bo zapomniałaś prawdziwego Boga twojego wybawienia i nie wspominałaś na Opokę twojej obrony; dlatego zasadzałaś rozkoszne sady oraz szczepiałaś je obcym szczepem. 11. Ogrodziłaś je już w dzień twojego sadzenia, a nazajutrz doprowadziłaś swój siew do rozkwitu; ale to żniwo znikło w dniu choroby oraz nieuleczonej boleści. 12. Biada! Oto szum licznych ludów, a szumią jak szum morza; oto wrzenie narodów, a wrzą niby wrzenie gwałtownych wód. 13. Narody wrzą wrzeniem wielkich wód – lecz On je zgromi; zatem uciekną daleko, oraz jak źdźbło przez wiatr będą pędzone po górach; niczym tuman od wichru. 14. Czas wieczoru – a oto trwoga! Już przed porankiem – a go nie ma. Takim jest udział naszych łupieżców oraz los naszych grabieżców.

Nowa Biblia Gdańska

przekład

Śląskiego Towarzystwa Biblijnego

2012